

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 115/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2008 predbežne prerokoval návrh JUDr. V. P., V., zastúpenej advokátom JUDr. B. N., B., vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/122/07-K zo 17. januára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Návrh JUDr. V. P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 25. februára 2008 doručený návrh JUDr. V. P., V. (ďalej len „navrhovateľka“), vo veci preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/122/07-K zo 17. januára 2007 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľka v návrhu uvádza, že 25. februára 2008 jej bolo doručené napadnuté rozhodnutie výboru, v ktorom sa konštatuje, že nepodala oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných

funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“ alebo „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“) v ustanovenej lehote, čím porušila povinnosť ustanovenú v tomto článku ústavného zákona, a preto jej bola ako verejnej funkcionárke - členke Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) - uložená pokuta v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, a to 18 761 Sk.

Podľa sťažovateľky je v uvedenom rozhodnutí „zrejmá nesprávnosť, pretože dátum, ktorý je uvedený v rozhodnutí 17. 1. 2007 nemôže byť správny. Uvedeného dňa mi pokuta ako verejnej funkcionárke nemohla byť uložená, pretože do funkcie členky Súdnej rady SR som bola menovaná dňa 27. 6. 2007 a predtým som funkciu verejnej funkcionárky nevykonávala“.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z nasledovných dôvodov:

„Napadnuté rozhodnutie je podľa môjho názoru čiastočne nepreskúmateľné a je v rozpore so skutkovým stavom vecí a prijaté bez náležitého zistenia skutkového stavu, čo má za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej.

Za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov považujem napadnuté rozhodnutie, pretože v dôvodoch odôvodnenia sa vôbec nezaobrá mojou námietkou, ktorú som uviedla vo vyjadrení ku konaniu výboru. Namietala som, že mi nemožno uložiť sankciu, pretože ako verejná funkcionárka nepoberám žiaden plat.

Poukazujem na to, že podľa § 8 ods. 1 zákona číslo 185/2002 Z. z. o Súdnej rade SR funkcia člena Súdnej rady nie je spojená s nárokom na odmenu.

Podľa článku číslo 10 ods. 16 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému vedie konanie orgán uvedený v článku 9 ods. 1 písm. a je nižší, ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok pri výpočte sumy podľa ods. 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve SR za uplynulý kalendárny rok.

Uloženie sankcie podľa tohto ustanovenia predpokladá dve zákonom stanovené podmienky: a to poberanie funkčného platu a nižší funkčný plat, ako je priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve SR. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

V mojom prípade však tieto podmienky nie sú splnené, pretože ako verejná funkcionárka nepoberám žiaden plat a preto mi nemohla byť uložená pokuta.

Napadnutým rozhodnutím bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania, pretože verejní funkcionári, na ktorých sa vzťahuje ústavný zákon 357/2004 Z. z. a ktorí sú uvedení v článku 2 ods. 1 poberajú za výkon verejnej funkcie plat s výnimkou členov Súdnej rady Slovenskej republiky. Táto funkcia v Súdnej rade SR je vykonávaná bez nároku na akúkoľvek odmenu, no člen súdnej rady má byť postihovaný tak, ako tí verejní funkcionári, ktorí za výkon funkcie majú riadny plat.

Napadnuté rozhodnutie považujem za nepreskúmateľné, pretože postup výboru pri ukladaní pokuty je v rozpore s Ústavou SR a judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Janoševič proti Švédsku číslo 34619/97 z 23. 7. 2002).

Podľa môjho názoru sa výbor nevysporiadal dostatočne s mojimi námietkami a dôvody, ktoré k námietkam uviedol sú tak stručné a všeobecné, že z nich nemožno vyvodiť žiadny skutkový či právny záver.

Súčasťou obsahu zákonného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 s poukazom na rozsah súdnej a inej ochrany podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu.

Dostatočnosť a relevantnosť dôvodov rozhodnutia sa musí týkať nielen toho, z akých úvah výbor vychádzal, keď považoval moje námietky za nedôvodné, ale mal sa zaoberať aj skutkovo a právne odôvodnením námietok s dostatočnou podrobnosťou tak, aby bolo zrejmé, akými skutkovými a právnymi podkladmi sa riadil. Výbor však vo svojich dôvodoch uvádza len všeobecné a nekonkrétne skutočnosti a vôbec sa nezaoberá skutočnou podstatou obsahu mojej námietky.

Ďalej namietam, že Výbor NR SR nepostupoval ani podľa základných zásad pre uloženie administratívnej sankcie. V slovenskom právnom systéme nie je síce právny predpis upravujúci zásady trestného správneho práva, je však nutné vychádzať pri postupe administratívnych orgánov, za ktorý možno považovať i Výbor NR SR zo zásad administratívneho trestania podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad

v mnou uvádzanom spore Janoševič c/a Švédsko číslo 34619/97 zo dňa 23. 7. 2002 podľa ktorej má administratívne trestanie trestno-právny charakter a pritom treba vychádzať z Ústavy SR podľa článku 50 s použitím článku 152 ods. 4. Podobne v administratívno-trestných sankciách treba rešpektovať i doporučené Rady Európy číslo 91 z 13. 2. 1991, podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných. Záväznosť pre všetky zmluvné štáty EÚ vyplýva z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to článku 1 a 52, podľa ktorých zmluvné štáty majú všeobecnú povinnosť rešpektovať a aplikovať Dohovor v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva. Nerešpektovanie týchto zásad Výborom NR SR viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu pri posudzovaní môjho prípadu.

Súčasne namietam nezákonnosť ustanovenia číslo článku 9 ods. 6 posledná veta zákona č. 357/2004 Z. z. v znení zmien a doplnkov a to v súvislosti s obsahom, ktoré som uviedla v tomto odvolaní. V tejto súvislosti poukazujem na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 12/97 z 15. 10. 1998, v ktorom vo výroku ods. 2 je uvedené, že to zákonné ustanovenie, ktoré nie je v súlade s Ústavou SR nemožno jej článkom 152 ods. 4 vykladať tak, aby bolo v súlade s Ústavou SR. Mnou namietané ustanovenie je takýmto ustanovením, pretože nerešpektuje prioritné použitie právnych aktov a judikatúry orgánov Európskej únie.

Pre úplnosť uvádzam, že ako sudkyňa podávam každoročne písomné vyhlásenie sudcu a majetkové priznanie podľa ustanovení § 31 a § 32 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich. Tak som učinila aj v roku 2007. V uvedenom majetkovom priznaní sú podrobne deklarované všetky údaje, ktoré sú aj obsahom oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov podľa článku 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Všetky údaje sú zverejnené na internete a prístupné každému.“

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, „aby Ústavný súd SR rozhodnutie Výboru Národnej rady SR pre nezlučiteľnosť funkcií číslo rozhodnutia VP/122/07-K zo dňa 17. 1. 2007, ktorým mi bola uložená pokuta v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára a to vo výške 18.761,- Sk zrušil a konanie zastavil“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľky konštatoval, že jeho právomoc preskúmať rozhodnutia výboru vo veciach ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov je založená čl. 10 ods. 2 ústavného zákona, pričom navrhovateľka ako členka súdnej rady je verejným funkcionárom podľa čl. 2 ods. 1 písm. g) ústavného zákona, a teda osobou oprávnenou podať návrh na začatie konania o preskúmanie rozhodnutí výboru. Navrhovateľka na výzvu ústavného súdu doplnila svoj návrh o chýbajúce náležitosti vyplývajúce z § 20 a § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde (splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom JUDr. B. N. a napadnuté rozhodnutie); po tomto doplnení návrh navrhovateľky spĺňa náležitosti predpísané zákonom. Z dokumentácie, ktorú si ústavný súd vyžiadal od výboru, vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľke doručené 25. januára 2008 (a nie 25. februára 2008 ako uvádza vo svojom návrhu navrhovateľka), pričom svoj návrh doručila ústavnému súdu 25. februára 2008, t. j. v lehote ustanovenej v čl. 10 ods. 2 ústavného zákona. Z toho vyplýva, že návrh bol podaný v zákonom ustanovenej lehote.

Po uvedených zisteniach sa ústavný súd sústredil na skúmanie, či návrh navrhovateľky nie je zjavne neopodstatnený.

Z ustanovenia § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní; ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom, tak ho potvrdí.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru, sú zjavne neopodstatnené.

II. A. Skutkový stav

Z návrhu navrhovateľky, napadnutého rozhodnutia a dokumentácie výboru, ktorú si ústavný súd na účely predbežného prerokovania návrhu vyžiadal, vyplývajú nasledovné skutočnosti:

1. Navrhovateľka bola 2. mája 2007 uznesením vlády Slovenskej republiky č. 412 vymenovaná za členku súdnej rady; funkčné obdobie jej začalo plynúť 27. júna 2007.

2. Navrhovateľka bola podľa čl. 7 ods. 1 v spojení s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona povinná podať výboru do 30 dní od ujatia sa funkcie členky súdnej rady, t. j. do 27. júla 2007 písomné oznámenie v rozsahu vyplývajúcom z čl. 7 ods. 1 a čl. 7 ods. 4 ústavného zákona.

3. Navrhovateľka podala písomné oznámenie výboru až 24. októbra 2007, čo vo svojom návrhu nespochybňuje.

4. Výbor po zistení, že navrhovateľka nepodala v ustanovenej lehote písomné oznámenie, uznesením č. 492 z 24. októbra 2007 začal proti navrhovateľke konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona, o čom navrhovateľku informoval listom z 25. októbra 2007, v ktorom ju zároveň vyzval, aby sa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona k označenému uzneseniu vyjadrila v lehote 15 dní od doručenia.

5. Navrhovateľka na výzvu výboru reagovala vyjadrením z 9. novembra 2007, v ktorom okrem iného uviedla, že písomné oznámenie podala, aj keď oneskorene, s poukazom na to, že bola menovaná do funkcie členky súdnej rady prvýkrát a domnievala sa, že *„moju povinnosť podať majetkové priznanie som si splnila tým, že ako sudkyňa každoročne podávam a preto aj 22. 2. 2007 som podala podrobné majetkové priznanie a vyhlásenie sudcu, kde sú uvedené moje pomery“*, a v nadväznosti na citované poukázala na znenie čl. 7 ods. 3 ústavného zákona. Navrhovateľka v závere svojho vyjadrenia podotkla, že *„za členstvo v súdnej rade nepoberám žiadnu finančnú odmenu“*, a ospravedlňovala oneskorené podanie písomného oznámenia aj vážnym zdravotným stavom manžela.

6. Po zabezpečení potrebných podkladov výbor vydal napadnuté rozhodnutie, v ktorého odôvodnení okrem iného uviedol: *„Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že obrana verejnej funkcionárky nie je právne relevantná, pretože pokiaľ sa odvoláva na čl. 7 ods. 3 ústavného zákona, toto ustanovenie sa týka len výkonu funkcií uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona. Podávanie podobných oznámení podľa iných právnych predpisov nemá žiaden súvis s povinnosťami uvedenými v čl. 3 až čl. 8 ústavného zákona. Ide zrejme o účelovú obranu alebo neznalosť právnych predpisov upravujúcich túto problematiku. Rovnako ako výbor nemohol ospravedlniť neznalosť právnych predpisov, tak nemohol zohľadniť ďalšie osobné okolnosti uvádzané vo vyjadrení verejnej funkcionárky.“* Na výhradu navrhovateľky súvisiacu so skutočnosťou, že za členstvo v súdnej rade nepoberá žiadnu finančnú odmenu, výbor v odôvodnení napadnutého rozhodnutia reagoval minimálne nepriamo, keď v súvislosti s odôvodňovaním výšky uloženej pokuty poukázal na to, že bola *„ustálená i v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní č. IV. ÚS 125/07-31 zo dňa 4. októbra 2007, podľa ktorého ak nemal verejný funkcionár*

v predchádzajúcom roku (žiadny) príjem z výkonu verejnej funkcie, nie je možné aplikovať ustanovenie čl. 9 ods. 15 ústavného zákona, ale len ustanovenie čl. 9 ods. 16 ústavného zákona“, a na základe toho uložil navrhovateľke pokutu vo výške priemernej nominálnej mesačnej mzdy v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok (2006), t. j. v sume 18 761 Sk.

7. V dotknutom spise výboru sa nachádza opravné rozhodnutie zo 17. marca 2008, ktorým výbor napadnuté rozhodnutie opravuje tak, že *„v dátume vyhotovenia predmetného rozhodnutia zo dňa 5. decembra 2007 opravuje dátum 17. januára 2007 na dátum 17. januára 2008“* s poukazom na zrejmu nesprávnosť, ku ktorej došlo pri prepisovaní rozhodnutia.

Sumarizujúc uvedené skutkové zistenia ústavný súd konštatoval, že z nich nespochybniteľne vyplýva, že navrhovateľka si nespĺnila povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona podať písomné oznámenie do 30 dní od ujatia sa funkcie členky súdnej rady. Postup výboru smerujúci k vydaniu napadnutého rozhodnutia bol v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona, keďže vyzval navrhovateľku, aby sa vyjadrila k začatiu konania (čl. 9 ods. 4), pričom na všetky námietky navrhovateľky (aj keď stručne) v odôvodnení napadnutého uznesenia reagoval.

II. B. Právne závery

Z už citovaného návrhu navrhovateľky, v ktorom žiada ústavný súd o preskúmanie napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že v ňom jednak opakuje svoje námietky, ktoré boli obsiahnuté už aj v jej vyjadrení z 9. novembra 2007 adresovanom výboru (s tým, že ich podrobnejšie odôvodňuje), a zároveň uplatňuje aj niektoré nové námietky. Námietky navrhovateľky možno zhrnúť do nasledovných bodov:

1. Námietka, že v napadnutom rozhodnutí je nesprávne uvedený dátum jeho vyhotovenia.

2. Námietka, že za členstvo v súdnej rade nepoberá žiadnu finančnú odmenu, a preto jej nemôže byť uložená pokuta, pretože by tým došlo k porušeniu zásady rovnakého

zaobchádzania v porovnaní s tými verejnými funkcionármi, ktorí za výkon verejnej funkcie poberajú plat (odmenu).

3. Námietka, že výbor sa nevysporiadal dostatočným spôsobom s jej námietkami, čo je v rozpore s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom jeho postup je v rozpore so zásadami administratívneho trestania podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a odporúčaním Rady Európy č. 91 z 13. februára 1991.

4. Námietka, že ako sudkyňa podáva každoročne písomné vyhlásenie a majetkové priznanie podľa § 31 a § 32 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“).

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľky a dospel k záveru, že sú neopodstatnené. Tento svoj záver ústavný súd opiera najmä o nasledovné argumenty:

Zjavnú nesprávnosť v dátume vyhotovenia napadnutého rozhodnutia možno považovať za administratívne pochybenie výboru, ktorého intenzita nemôže zakladať dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia o to viac, že medzičasom výbor toto svoje pochybenie už napravil.

Ústavný súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky, podľa ktorého v prípadoch, ak verejný funkcionár nepoberá za výkon verejnej funkcie žiadnu finančnú odmenu, tak mu nemôže byť ani uložená pokuta podľa príslušných ustanovení ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Podľa názoru ústavného súdu je čl. 9 ods. 16 ústavného zákona ustanovujúci mechanizmus určenia výšky pokuty u verejných funkcionárov, ktorých mesačný plat je nižší ako priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky, aplikovateľný aj na prípad navrhovateľky, t. j. aj na členov súdnej rady. Ústavný súd pripúšťa, že v danom prípade ide o extenzívny výklad uvedeného ustanovenia ústavného zákona, ale zároveň podotýka, že ak by porušovanie povinností a obmedzení ustanovených verejným funkcionárom, ktorí podliehajú pod osobnú pôsobnosť tohto ústavného zákona (čl. 2 ods. 1), nebolo možné vo vzťahu k niektorým z týchto verejných funkcionárov

sankcionovať uložením pokuty, tak by nebolo možné naplniť ani jeho účel. Vo vzťahu k členom súdnej rady by ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. mal charakter imperfektného právneho predpisu deklaratórnej povahy. Za daných okolností uvedenú námietku navrhovateľky ústavný súd posúdil len ako výhradu týkajúcu sa legislatívnej kvality ústavného zákona a konštatoval, že výbor pri určení výšky pokuty postupoval správne a interpretoval dotknuté ustanovenia ústavného zákona ústavne konformným spôsobom (čl. 142 ods. 4 ústavy).

Vo vzťahu k výhradám navrhovateľky spočívajúcim v tom, že výbor sa nedostatočne vysporiadal s jej námietkami, ústavný súd konštatoval, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výbor aj keď stručne, ale ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom, reagoval na všetky námietky navrhovateľky, ktoré boli tiež stručné a nedostatočne odôvodnené. Zároveň ústavný súd zastáva názor, že ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. zakladá osobitný druh verejnoprávnej zodpovednosti verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 tohto ústavného zákona, na ktorej uplatňovanie nemožno mechanicky vzťahovať judikatúru EŠLP týkajúcu sa zásad „administratívneho trestania“ ani navrhovateľkou označené odporúčanie Rady Európy. Podľa názoru ústavného súdu je mechanizmus uplatňovania uvedeného druhu verejnoprávnej zodpovednosti ustanovený v právnom predpise najvyššej právnej sily (ústavný zákon) z tohto hľadiska nespochybniteľný a vzhľadom na verejný záujem sledovaný ústavným zákonom č. 357/2004 Z. z. aj dostatočne legitímny a kompatibilný s ústavou.

Za zjavne neopodstatnenú považoval ústavný súd aj námietku navrhovateľky poukazujúcu na skutočnosť, že každoročne podáva písomné vyhlásenie a majetkové priznanie podľa zákona o sudcoch. Aj keď účel podávania písomného vyhlásenia a majetkového priznania podľa zákona o sudcoch je minimálne porovnateľný, ak nie identický s podávaním písomných oznámení podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, nemožno na základe toho uzavrieť, že ich podaním si navrhovateľka splnila aj povinnosť podľa označeného ustanovenia ústavného zákona. Výbor v tejto súvislosti v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podľa názoru ústavného súdu správne poukázal na text čl. 7 ods. 3 ústavného zákona, z ktorého možno zjavne vyvodit', že povinnosť podať písomné

oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona sa vzťahuje aj na tých verejných funkcionárov, ktorí v rozhodnom čase podávajú obdobné oznámenia, či vyhlásenia podľa osobitných predpisov. Túto povinnosť nemajú len tí verejní funkcionári, ktorí podali v rozhodnom čase (v príslušnom kalendárnom roku) písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že námietky navrhovateľky proti napadnutému rozhodnutiu sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie. Preto ústavný súd návrh navrhovateľky ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008